

naša zvezda

Živi s Cerkvijo!

16. januar DRUGA NEDELJA PO RAZGL.

Evangelij sv. Janeza 2, 1—11. — Marija nam je na vseh postojankah življenja najlepši vzor. Današnji evangelij pripoveduje o ljubezni, ki jo je na ženitnici izkazala ljudem. Mati svetega veselja je gotovo vsakemu izmed svatov položila klico prave sreče v srce. Kot pozorna in ljubeča Mati je hotela ženinu in nevesti prihraniti neprijetno zadrego. Zato je zaprosila Sina: »Vina nimajo.« Vedela je, da božjedobri Sin ne bo odbil prošnje ljubljene Matere. »Storite, karkoli vam poreče!«

Prvi čudež je storil Jezus na Marijino prošnjo. In ker je Marija za nas posredovalka vseh milosti, smelo trdim, da posreduje pri vseh čudežih. Ne mislim samo na razna čudežna telesna ozdravljenja. Mislim predvsem na skrite čudežne milosti, s katerimi dovaja Marija zašle duše Bogu.

18. januar SV. PRISKA, DEV.-MUČ. † 270

Sele 13 let staro svetnico je cesar z vsemogočim laskanjem skušal odvrniti od krščanstva. Ostala je stanovitna. Zato so jo hudo pretepli, vrgli v levnjak in v razbeljeno peč. Ker je ostala nepoškodovana, so jo obglavili.

21. januar SV. NEZA, DEV.-MUČ. † 304

Ljubezniva svetnica je bila rimska plemkinja. Izbrala si je Jezusa za ženina in ga ljubila z vsem žarom nevestinega srca. Še ne 13 let stara je zavrnila odličnega snubca, zaradi česar so jo mučili. Angel je čudežno varoval njeno čistost. Tudi plameni grmade se je niso dotaknili. Naposled so jo obglavili.

23. januar TRETJA NEDELJA PO RAZGL.

Evangelij sv. Mateja 8, 1—13. — Danes nam sv. Matej pripoveduje o dveh dejanjih žive, Bogu tako dopadljive vere, da je prosečega gobavca in stotnika takoj uslišal.

»Gospod, ako hočeš, me lahko očistiš!« Pri sv. spovedi se obtožimo svojih grehov in dobimo odpuščanje. V tihih in bolj zbranih urah pa bridko občutimo, da je razen greha v nas še veliko preposvetnega, nelepega in nesvetega, kar ovira naše duše v poletu k Bogu... Kam s tem? Svojih grehov se znaš spovedati. Navadi se še svoje nepopolnosti Bogu zaupati! Poklekni pred tabernakelj in govori Jezusu o svojih porazih, o svoji neznačajnosti, Irfravosti, nedograjnosti in o svojih najbolj prikrievanih željah... Zaupno ga prosí smernic! In doživela boš: milost Kristusa, velikega Duhovnika, je nad vse zemsko sladka, vzvišena, zvesta...

28. januar PRAZNIK MARIJ. PREDNOSTI

Marija je bila obvarovana izvirnega ter vsakega osebnega greha. Izbrana je bila za mater božjemu Sinu. Bog jo je že v prvem trenutku življenja obogatil z vso polnostjo milosti in z darovi Sv. Duha. Mnogi sveti očetje mislijo, da ji je dal Bog takoj po spočetju razum, tako da je že od tistega časa ljubila Boga.

30. jan. ČETRTE NEDELJA PO RAZGL.

Evangelij sv. Mateja 8, 23—27. — Vihar je. Besni valovi hočejo zagrniti čolnič, v katerem je Jezus z učenci. Spečega Kri-

Blagoslovljena si med ženami

Mi vsi bolj ali manj častimo Marijo. Malokdo izmed nas pa misli na Marijo kot na realnost. Pač mislimo nanjo vdano in zaupno, mislimo nanjo celó z ljubeznijo, a vendar nam je Marija nekaj neotipljivo daljnega, od sveta odmaknjena, samo kakor lepa ideja, ki se zamišljamo vanjo in črpamo iz nje vedno novih pobud. Tisoč Marijinih obrazov poznamo, dva si nista podobna, nobeden ni Marijin. Vsak je le uresničenje neke človeške predstave ali morda ideje, ki je živela v umetnikovem duhu, ko je slikal Marijin obraz. In naše oči so navezane na te obraze, zato nam je Marija večkrat samo ideja, kakor so upodobljene ideje vsi ti obrazi na slikah. Tisoč Marijinih obrazov poznamo — morda prav zato ne poznamo Marije...

Bila je človek, kakor smo ljudje mi vsi. Imela je svoje otroštvo, svojo mater in svojega očeta. Kako je to izbrano dekletce živelo, ne vemo, knjige molče o tem. Ne znamo si predstaviti tega življenja, življenjske prilike so bile tedaj vse drugačne, kakor so danes, in so se nedvomno izražale tudi v otrokovem življenju. Toda malo pa le moremo sklepati, kakšna je bila Marijina mladost, saj vemo, da je imela Marija sveto mater in svetega očeta.

Ne vidimo je, knjige molče. Ne slišimo njenega smeha, ne vidimo gibov njenih dekliskih rok; ne vidimo njenih oči, njenih las, njenih lic; ne poznamo njenih kretenj in njenih besed; kakor da je ni!

Nenadoma pa, kakor da se je razklalo nebo od zahoda in kakor da je silen blisk oslepil vse stvarstvo: angel Gospodov je bil poslan v Nazaret... Zapela je ta beseda: Nazaret — zazvenela, zabučala in objela vse veke. Nikoli več ne bo utihnila...

— poslan... k devici. Sedaj so jo ugledale naše oči! Sijaj nebeške lepote je razlit nad njeno nežno mladostjo. Petnajstletno dekle. Ko se je angel priklonil temu dekletu, so se ustavili časi v svojem teku; nebesa so zatrepetala, ko je dalo to dekle večnemu Bogu svoj odgovor: glej, dekla sem tvoja...

In še to je bil angel dejal: blagoslovljena si med ženami.

Da. Med vsemi ženami. Zgodilo se Ti je, Marija, kar se ne bo zgodilo nobeni več. Velike reči Ti je storil On. Med vsemi Te je izbral. Dala si mu telo, da je v njem izoblikoval Rešenika. V tistem hipu, ko si dala svoj odgovor, si nehala biti ena in si postala Edina. Med vsemi Edina...

Kako je to čudno, Marija! Srce se mi krči, ko mislim na vse to. Krči se mi in kakor da me hoče umoriti, tako me boli ta skrivnost.

Bila si človek kakor nas ena. Kako se je moglo zgoditi vse to s Teboj? Kako si prenesla strahovito breme odlike? Joj, seveda: bila si lepša, kakor si morem misliti jaz, in potem — — potem Te je še Oče olepšal, da si mogla postati najčistejši kelih.

Oh, Marija...

Glej, tisoč Tvojih obrazov poznam, in bolj ko jih gledam, manj Te razločim. Ko pa sem sedajle mislila na vse to in ko sem začula Tvoj kratki odgovor, sem Te mahoma zagledala vso. Vso sem Te zagledala, Marija, in srce se mi je skrčilo, ko da me hoče umoriti. Ne prenesem še dobro Tvoje mile podobe, Marija: njena lepota me tako boli...

To vem: da si lepša, kakor moremo dojeti, in da si res med vsemi ženami blagoslovljena.

a—a

stusa predrami klic: »Gospod, otmi nas, poginjamo!« Božja beseda je umirila vihar in nastala je velika tišina.

Vihre življenja! Morajo priti, nuje so! Čistilne so! Kar je v najglobljih globinah naših duš najgršega in najlepšega, vržejo

one na dan... Do samospoznanja nas vodi. In brez nevarnosti so, ako nam krmari Kristus, ki bo pravočasno umiril jezne valove samoljubja in »usode«. Potem pa bo v nas mir... mir... in naša edina želja: Bog.

M. Magdalena O. S. U.

Bog v šoli

Ogledalce sv. Cecilije

Povprašuješ, kaj pomeni ta naslov. Glej, v zvezi je s poglavjem o verouku.

Legenda — legenda, ponavljam — pripoveduje, da je sv. Cecilija vedno imela pri sebi posebno ogledalce. Gospe različne rimske družbe so imele za ogledalce brušene kovinske ploščice, katere so jim kazale »obraz njihovega rojstva« (Jak 1, 23). Cecilija je nosila s seboj — evangelij, življenje Gospoda Jezusa Kristusa. Neumorno je brala in premišljevala blagovest o ubogem, ponižnem, trpečem Zveličarju in po njeni oblikovala čudolepega novega, notranjega človeka v resnični pravičnosti in svetosti.

Omisli si tudi ti tako ogledalce. Pravkar je izšlo sveto pismo Nove zaveze (1. del) v žepni izdaji. Ceneno je in priročno. Ali ni prav, da bi te spremljalo v šolo vsak dan, vsaj k vsaki veroučni uri. Kakor je verouk duša vsemu pouku, tako je sree verouku Gospod Jezus Kristus.

Učila si se zgodbe svetega pisma Stare zaveze. Ali ni Kristus svetilka, ki je bila vžgana ob vratih svetega raja, kakor pravi neki pisatelj. Svetilka, ki sije v temo poganskih časov, prav posebno pa v življenje izvoljenega naroda, dokler ni s polno svetlobo obsijala vesoljnega sveta.

V drugem šolskem letu so zgodbe svetega pisma Nove zaveze. Učila si se Zveličarjevih svetih izrekov in nauk na pamet. Mogoče si po navodilih veroučitelja najlepše zapisovala v poseben zvezek: »Besede večnega življenja.« Glej, sedaj jih imaš vse zbrane v knjižici. Vsak hip te ogovarjajo, izpodbujajo, opominjajo, svaré...

V tretjem šolskem letu je posvečen verouk predvsem liturgiki ali nauku o bogočastju. V vzporedju praznikov stopa pred nas, uči, blagoslavlja. Kako je pač lepo, z zgodbo njegovega življenja, s tem tako živim opisom v roki, spremljati

ga na tem potu, za vsak praznik posebej prebrati evangelij, premišljati njegove besede...

V četrtem šolskem letu podaja šolska knjiga še enkrat vse krščanske resnice kot navodilo za pot v življenje. V evangeliju imaš življenje Njega, ki je pot, resnica in življenje, za na pot kot potno knjižico.

V petem razredu se obravnava življenje Zveličarjevo na globlje. Je to, kakor veš, zgodovina, prava zgodovina Boga-človeka, je to zakonik krščanskega življenja, življenje samo. Ali moreš pri tem pogrešati ogledalca sv. Cecilije?

Resnice katoliške vere podaja veroučna knjiga za šesti gimnazijski razred. Vse te resnice je razodel ali potrdil ali obrazložil »On, voditelj in dopolnilitelj vere (Heb 12, 2), luč sveta«.

V sedmem razredu se obravnava življenje po veri, ali kakor pravijo bolj učeno: moralka. Samo enega učitelja imamo, veš, ki ni dal samo najpopolnejšega navodila za to življenje, ampak tudi najpopolnejši zgled. Beri blagovest, premišljaj, obračaj na svoje razmere, hodi za Kristusom; prav pogosto si oglej svoje življenje v tem ogledalcu!

Osmo šolsko leto. Cerkevna zgodovina, zgodovina o skrivnostnem telesu Jezusa Kristusa, o njegovem rojstvu, rasti, bojih, trpljenju, proslavi. Knjiga Nove zaveze ti kaže, kako je Gospod ustanavljal sveto Cerkev, kako se je rodila, kako rasla v bojih in preganjanju, polna Svetega Duha in ljubezni. In zadnja svetopisemska knjiga, Razodetje, ali ti ne kaže zadnje boje in poveličanje kraljestva božjega? V slikah, ki ti morajo vsak čas, ko jih bereš, pretresti dušo?

To je torej ogledalce sv. Cecilije. Tudi druge plemenite duše so ga z veseljem in redno uporabljale. Tako piše sveti Hieronim o sveti Blasili (†383): »Rodila se je iz krščanske rodbine, ni pa bila brez navezanosti na bogastvo in na svet, marsikak čas je preživela pred ogledalcem... Potem pa je vse to odpravila. Njeno ogledalce je bil odslej Jezus Kristus; neprestano ga je premišljevala njena duša in po premišljevanju je sama postajala lepša in Njemu podobnejša.«

Dekliška dijaška kongregacija v Kranju

je imela 8. decembra 1937 lep praznik. V gimnazijski kapeli je bilo sprejetih 39 novih članic. Da bi bil sprejem čim slovesnejši, so kongregantkinje prejšnji dan lepo okrasile oltar in vso kapelo osnažile. K zunanji snažnosti so pridružile še notranjo čistost in vse pristopile k sv. obhajilu. Naj bi Marija s svojim nebeškim varstvom čuvala vedno nad njimi, da ji bodo v življenju ostale zveste v katoliškem življenju po veri in pogostnem združevanju z Bogom v sv. obhajilu. Mnoge dijakinje v Kranju so v prvih gimnazijskih razredih prav rade v kongregaciji. Potem pa pod vplivom različnih razmer in lastnega odtujevanja verskemu življenju vedno bolj čutijo, da je njihovo veselje in njihova zabava tako različna od zahlev, ki jih slavi Marijina kongregacija. Njihova preprosta in otroška vera zrodni, ker se ne potrudijo za globljo in temeljitejšo podlago. Veri odtujeni svet jih bolj vabi kakor pa Marija s svojimi nadzemsko lepimi ženskimi vrlinami. Imenik članic dijaške Marijine kongregacije žalostno priča o tem razvoju. Zato so bile letos sprejete samo tiste dijakinje, o katerih je mogoče upati, da bodo ostale zveste kongregantkinje tudi v bodočnosti. Ker je bila vsaki dana daljša preizkušnja, se je lahko odločila po treznem preudarku. Izvolila je Marijo za svojo vzornico v življenju. Naj bi jo vodila preko rahlih dekliskih let varno v zrela leta! Vsaka pa se tudi zaveda, da mora z besedo in zgledom vplivati na svoje sošolke, da bi našle pot po Mariji k Jezusu. Sestre,

razkropljene po slovenskih gimnazijah, molimo za milost stanovitnosti! — Na praznik Brezmadežne je bila popoldne v »Ljudskem domu« akademija, pri kateri so sodelovale vse Marijine kongregacije iz Kranja. Na sporedu je bila igra »Čudež«, ki jo je g. kaplan Jože Vovk za to akademijo spisal in režiral. Udeležba pri akademiji je bila zelo velika. — Zadnji dan pred odhodom na kratke božične počitnice je bila v »Ljudskem domu« prav lepa božičnica, pri kateri so delili tudi čaj in pecivo. Na odru so se vrstili prizori, deklamacije, govori in božične pesmi. Kongregantkinje so skrbele, da so bili na božičnici razen duhovnih učilkov deležni vsi tudi majhnega telesnega okrepčila, kar je dobro voljo in razpoloženje samo še povečalo. Z zavestjo v srcu, da vrši Marijina kongregacija v Kranju veliko apostolsko nalogo med dijakinjami in da v srčni povezanosti skrbi za umsko in нравno poglobitev, so se kongregantkinje v lepem božičnem razpoloženju razšle. Ob koncu leta se nam zdi vredno omeniti tudi to, da je bilo v gimnazijski kapeli med letom razdeljenih 3505 svetih obhajil. Naj bi Jezus, ki se je z učlovečenjem približal nam, še naprej tajal in ogreval naša srea, da se mu bomo tudi me vedno bolj približevale s tem, da ga bomo pogosto sprejemale v svetem obhajilu v svojo dušo!

Uprava „Naše Zvezde“ tepo prosi vse poverjenike in poverjenice, da čimprej pošljejo naročnino!

Uganke

I. POSETNICA:

Dr. Marija Zun

Ibenica

Kaj je ta gospodična?

Odgovor sestavi iz vseh črk posetnice.

II. ŠTEVILNICA:

10 — 1, 2, 3, 4, 5, 2 — 16, 3, 13, 17 — 1, 2, 12, 13, 14, 2 — 9, 11, 10, 8, 13, 7, 2 — 11, 3, 10, 9, 4 — 17, 2 — 15, 2, 9 — 6, 4 — 9, 13 — 6 — 7, 13, 16, 4 — 17, 2, 7, 13, 6, 2, 1, 10.

Ključ:

1, 2, 3, 4, 5, 2 = ime Matere božje,
6, 4, 7 = sesalec, ki živi v vodi,
8, 2, 9, 10, 11, 4, 9 = drug izraz za dnevnik,
12, 13, 14 = padavina,
15, 13, 16, 10 = se boči nad zemljo,
17, 10, 16 = del glave.

Mesto številke vstavi črke.

III. PRAVOKOTNIK:

I. II.

r			
r			
r			
r			
r			
r			
r			
r			
r			
r			

rabi ribič
ptica
pikajoča žuželka
del hiše
postaja kamniške železnice
član naroda v Jugoslaviji
dan v tednu
ni gorak
drug izraz za jezen
domača žival

V kvadrate vstavi po 1 črko; v navpični vrsti I. stoje sami r, v navpični vrsti II. dobiš naslov kongregacijskega lista.

Rešitev ugank bo prinesla štev. 9 NZ. Priobčena bodo imena onih, ki bodo pravilno rešili uganke. Stirje izmed teh bodo izžrebani in bodo prejeli lepe knjige.

Dekliški tipi

Po L. Doxie: Ein Lebensbuch für junge Mädchen. — M. S.

4. Beba.

O, to je pa tista, ki bi rada ostala vedno majhen, ne-bogljen otrok!... Pa ne tak, kakor govori o njem naš božji Zveličar: »Resnično, resnično vam povem, ako ne boste kakor otroci, ne pojdete v nebeško kraljestvo.« O, ne! Temveč tak otrok, ki mu streže vsa njegova okolica kot nekaj mesecev staremu nebogljenčku.

Da, taka je naša Beba. Po telesni velikosti presega sicer že lastno mamico, ki ni ravno majhne postave. V gizdavosti in izbirljivosti ji pa komaj najdeš para. Tudi pri smučanju in plavanju je malokatero dekle tako spretno kot ona. A če presojaš njeno voljo, se ti nudi žalostno odkritje. Podobna je rahitičnemu ubožcu, ki ne more uporabljati svojih udov brez tuje pomoči. Pa ne da bi jo bila narava tako izmaliličila! Dobrotni Stvarnik ji je naklonil dovolj najlepših umskih zmognosti. Toda ona kratko in malo noče uspevati. Ostati otrok, to se ji zdi tako prijetno in udobno.

Najrajši sanjari o »Indiji Koromandiji«, kjer »bonbončki visijo z veje in izpod grmiča se vsakega medena poličica smeje«. Skrb za življenje prepušča drugim. Niti misliti se ji ne ljubi. Čemu tudi! Saj ji je mamica preskrbela instruktore. Naj ona misli namesto nje. Zato je pa plačana. Nekaj ji bo že ostalo v glavi samo od sebe. Sicer se pa zna skoraj vedno sijajno izmazati iz zadrege, ker včasih tudi slepa kura zrno najde. Šolske naloge ji pa tako ne delajo nikakih preglavic. Ko je pa Lija tako kolegialna sošolka, da ji vedno priskoči na

pomoč s kakim rešilnim listkom. Čemu bi si potem ona po nepotrebnem belila glavo!

Kaj je tako dekle? Trs, ki ga veter maje. Vremenska hišica, ki postavi pred vratca danes to, jutri pa drugo lutko, kakor ji narekuje spremljivo vreme.

Dokler se drži materinega krila, že še gre. A če mora v življenje za koscem kruha, o to je pa druga pesem. No, sprva morda še upošteva njeno mladost in lepoto. Toda ti čari kaj kmalu minejo... Življenjski boj postaja resnejši. Kako že pravi naš pesnik?

»Kuj me, življenje, kuj!
Če sem kremen, se raziskrim,
če jeklo, bom pel,
če steklo, se razdrobim.«

Da, če sem steklo, se razdrobim. Kako žalostna usoda! Ne zdrobe se samo stekleni gradovi njenih sanj, tudi njena lastna duševnost se zruši v črepinje malodušnosti, razočaranja nad svetom in nad samo seboj.

Zakaj tako žalosten konec? Slovenski pregovor pravi: »Kar se Janezek nauči, to tudi Janez zna.« Isto velja za Bebo. Ko bi se bila naučila že v svoji otroški dobi največje umetnosti, ki se ji pravi, premagati samega sebe, bi bila zmagovalka nad življenjem. Tako pa...

Zdi se mi, da živimo v stoletju Beb, to je takih bitij, ki jim v življenjskem slovarju manjka ene besede: žrtev. Tistih žrtev, ki klešejo značaje z možno voljo. (Nadaljevanje prih.)

Samovzgoja

Naslednji referat je imela gđc. Šegulova iz Ljubljane na zborovanju kongreganistinj v Škofji Loki. Večkrat je bila izražena želja, da bi referat priobčila NZ.

Dekleta! Pozdravljam vas in vas prosim, da za pol urice sledite mislim in izvajanjem, ki jih bom razgrnila pred vami. Govorila vam ne bom učeno: to so storili gospodje pred menoj in bodo storili gospodje za menoj. Kot vaša starejša vrstnica vam bom nanizala le nekaj preprostih misli, ob katere se spotikamo v življenju sleherni dan. — Predidimo kar brez daljšega uvoda k jedru našega vprašanja, ki ga delimo v tri dele.

1. Kaj je samovzgoja?

2. Ali je samovzgoja potrebna, čemu je potrebna in komu?

3. Kako naj se sama vzgajam?

Kaj je torej samovzgoja. To je vzgojni proces, ki ga vrši človek na samem sebi, brez tuje pomoči. Kaj se pravi sedaj to?

Vidite, vsak človek, ki je rojen na svet, ni rojen v osameljenost, ampak v človeško družbo, človeško občestvo. S svojim rojstvom se uvrsti kot ud v človeško družbo, ki je sprva zelo ozka: samo družina ali celo samo mati. S svojim krstom se uvrsti v velikanstvo občestvo Cerkev, dasi sprva kot otrok o tem nič ne ve. Ko shodi in prične govoriti, se uvrsti v družbo vrstnikov. Ko gre v šolo, ga sprejme šolsko občestvo kot svojega uda medse. Kajne, saj opazite, kako se mu družba polagoma, a nevzdržno širi? Čedalje globlje prodira v življenje, čedalje bolj spoznava, da je samo zrnec med mnogimi drugimi, da je samo ud velikanse družbe.

Ko napreduje v šoli, ga sprejme vase

že kulturno občestvo. Njegov ud ostane, dokler duhovno dela. Tudi vas je sprejelo vase že kulturno občestvo, zakoreninjene ste v tako široko in globoko življenje, da same tega niti ne slutite. A pomislite samo, kaj bi bilo z vami, ko bi na mah stale sredi življenja osamljene, čisto sproščene vseh družabnih vezi: družine bi ne bilo, ne matere ne očeta ne bratov in ne sester: kaj bi počele brez tega ozkega, ljubega, toplega kroga, v katerem rasete, da same ne veste, kako? Kaj bi počele, ko bi bile v šoli nenadoma čisto osamljene, ko ne bi imele nobene tovarišice, da bi se z njo pomenile? Neštetokrat na dan izgovorijo vaša usta: »Ti, ali prideš popoldne k meni?« »Ti, ali veš, kaj se mi je zgodilo?« »Ti, kaj pa ti misliš o tej stvari?« »Ti, ali greš z menoj?« »Ti, ali me boš počakala pred hišo?« »Ti, spremi me no!« Kaj bi bilo, ko bi odpadel hipoma ta »ti«, ko bi ne bilo nikogar, ki bi mu lahko tako govorile? Ali čutite, kako bi bilo življenje prazno, da, celo nemo-goče? Vidite, vsak človek živi v takem občestvu, seveda vsak v drugačnem krogu. Vsakdo, ki mu je odrejen na zemlji sončen prostorček v človeški družbi, je srečen, tako srečen, da tega morda do svoje smrti ne spozna. Zakaj mnogo je ljudi, ki so že od rojstva postavljeni v senco in ki nikoli ne dosežejo sonca, naj se zanj še toliko trudijo in borijo. Je že tako. Seveda je res, da je marsikdo tudi sam kriv, če stoji v kotu in v senci, kakor ima marsikdo tudi sam zaslugo, da ima dober prostor, toda v bistvu stojimo tam, kamor nas je postavilo življenje. A sedaj nastane velikanstvo vprašanje: Kako pa naj živim na mestu, ki mi ga je odredilo življenje, da bo zame in za druge prav? Ali čujete? Zame in za druge! Odgovarjam

vam: takó živi, da bo sijalo na tvojem prostorčku sonce: zate in za druge...

Kaj se to pravi? To se pravi, da boš velik, lep, plemenit in zdrav človek, ki bo koristil drugim in sebi. Velik, lep, plemenit in zdrav človek, — dekleta, ali veste, kaj se to z drugimi besedami pravi? Značaj. —

Mlade ste še, pa vendar je morda katera izmed vas že kdaj srečala takega človeka. In vsaka, ki se ji je to že primerilo, bo vedela povedati, kako čudovit občutek ima človek, kadar sreča koga takega. Tako je, kakor da izžareva tak človek neko posebno, očarljivo privlačnost, ki vsakogar pritegne k sebi. Okoli značajnega človeka je vse svetlo, vse nekako hladno in vendar toplo, vse nekako urejeno in mirno. Občevati s takim človekom je užitek. Vsakdo išče družbo takega značajnega človeka, vsak uživa v čudni blaženosti osebnostni čar, ki vre iz takega človeka. Tak človek vpliva na vsakogar osvežujoče in močno; od njega greš sveža, poživljena, sposobna za delo, v dno duše vzradoščena, mirna in pogreta do srčnih korenin.

Da, nekaj prečudovitega so značajni ljudje, taki, ki trdno stojijo na svojem življenjskem prostorčku in izžarevajo iz svojih zrelih src sonca za vso svojo okolico.

Če bi bili vsi ljudje taki — pomislite, dekleta, kakšno življenje bi bilo to! Koliko bogastva, koliko urejenosti, koliko uspeha bi izkazale bilance naših življenj! Tako pa živimo slabiči med slabiči, grizemo se in drgnemo, oviramo si delo in napredek, in živimo jalovo. Le tu pa tam se zablesti med nami kak človeški biser, in kar v množicah planejo ljudje nanj, da bi si hladna, siva in čmerna sreča ogreli ob njegovem sijaju. (Nadaljevanje prihodnjič.)

Mara

Prvi teh sadov je bil odgovor doktorjevega prijatelja iz Benetk, ki je sporočil v približno tednu dni o podatkih, ki jih je bil zaprosil doktor.

Mara je kar vročično čakala na pismo in čez štiri dni izgubila sleherno upanje. Tavalala je okoli kakor zlomljena lilija.

Mati je nejevoljno zmajevala z glavo, rekla pa ni nič. Toliko bolj naravnost pa si je srce lajšala Lenka. »Se boš še pre-zgodaj najedla sveta, dekle, le zapomni si! Greh je, kar uganjaš, Marička!«

Naposled je pismo le prispelo in Mara je vsa žarela, zlasti še, ker so pozvedbe govorile kar se le dá ugodno. Dottore Jacopo Morotti spada med najodličnejše beneške družine, splošno ga spoštujejo kot poštenjaka in znamenitega učenjaka — tako se je glasil odgovor — njegova hčerka pa je prav dobro vzgojena mlada dama in hiša v vsakem pogledu priporočljiva.

»Kaj hočeš še več? Mama, ali nisem res otrok sreče?« Mara je kar vriskala.

»Ali pa tudi veš, da mara zate?« Tako je burno radost dušil Saša — bili so namreč še pri mizi, ko je doktor po Lenki poslal pismo. — »Jaz bi se dobro premislil, preden bi te jemal v hišo.«

»Jaz tudi,« mu je pomagal Petrček, »zlasti pa še tvoja ropotulja!«

»To bo volila tebi,« ga je dražil Drago.

Mari pa vse to sreče ni moglo kaliti.

»Le čakajte, pobje! Še pogrešali me boste,« je rekla dobre volje, »in če ne za drugo, vsaj zato, ker vam nihče več ne bo tako na debelo maslil kruha!«

Vsi trije so se zasmejali. Le premnogokrat se je ob Maro obregnila Lenka ali pa mama, ker je tako »rila v surovo maslo« — kar pa se ni dogajalo iz ljubezni do fantov, ampak radi Marine površnosti in Mara tega ni tajila.

»Pa je še nekaj drugega!« Mara je zopet prijela pismo in poiskala dotično mesto. »Poslušajte: Bil sem torej pri doktorju Jacopu Morottiju in sem mu priporočil tvojo mlado damo, kakor si želel. Prosi jo, naj se sama obrne do njega, da se zgovorita o vseh podrobnostih. Torej fantje: če me ne bi maral, ali bi hotel imeti od mene pismo?«

»Morda se hoče prepričati, če poznaš pravopis,« jo je podražil Drago in pomežiknil.

Gotovo je to bilo njeno ranljivo mesto, kajti takoj je vzkipela: »To je bilo pred štirimi leti! Le nikar tako ne naraščaj!«

»Otroci!« je posvarila mati.

Mara se je užaljeno vzpela v vsej velikosti.

»Takoj bom pisala,« je rekla dostojanstveno in odšla v svojo sobo, do zadnjega nohta užaljena krepost.

»Riesig se piše s h, Mara, če boš to besedo slučajno potrebovala — ne pozabi!« je za njo zavpil Drago.

Saša in Petrček sta prskala od veselja. Vedela sta, da je prej Mari res vse bilo »rihsig«, dokler ni Drago v nekem pismu, ki mu ga je Mara pisala o počitnicah, te Marine posebnosti odkril in je primerno ošibal. Bilo pa je to že pred štirimi leti.

»Fantje, dražiti je fletno in veselo, ljudi žaliti pa ni viteško — se ne zdi tudi vam tako?«

Občila jih je rdečica, tudi Draga, in mati jih ni več karala.

Nekaj ur nato je Mara z razgreto glavo, pa zelo olajšana in razpoložena, nesla svoje pismo na pošto. Ovila ga je s svilenim papirjem in ga tako narahlo držala, kakor da je največja dragotina.

Ko je nato iz Benetk prišel odgovor, je bila Mara v malih nebesih.

Doktor Morotti ji je pisal, da se z njo strinja v vseh rečeh. Ako se more gospodična Faller odločiti, da postane njemu in njegovi hčerki ljuba sestanovalka, naj se čimprej pripravi. S svojo hčerko namerava na majhno pomladno potovanje h gornjeitalijanskim jezerom in misli, da se bosta na nekem tretjem mestu obe stranki v neprisiljenem letovanju in počitniškem razpoloženju še najlaže spoznali. Okoli četrtega aprila dospe v Lugano, kjer bo pričakoval gospodično Faller, zato naj pride čimprej.

»Koliko srečo imam, pod srečno zvezdo sem rojena!« je vriskala Mara in ni mislila na nič drugega.

Tudi ni videla, kako vse bolj je bledele in nemela mati, čim bolj se je bližal dan odhoda. Treba pa je bilo tudi mnogo misliti in preudarjati, da v kratkem roku pripravita vse potrebno. Perilo in obleko sta morali spolniti, in čeprav je bila Mara skromna, se zadovoljevala z bluzami in krili, želela imeti samo staro batistno oblekico in se ji je nova lahka svileni obleka, kakršno je nujno priporočala mati, zdela že kar nepotrebna, je bilo vendar še tisoč drugih reči, ki jih nista smeli pozabiti.

Zdaj so celó Mari dnevi kar preveč hiteli. Živela je kakor v sanjah. Prav na dnu srca ji je le vstajala skrb in plahost, a je oboje boječe in začudeno skrivala. Ponoči pa se je tesnoba priplazila do nje in Marine blazine so doživele nekaj, česar dotlej niso poznale: nemirna glava se je po njih premetavala sem in tja.

Pri vseh znaneih in prijateljih se je Mara poslovlila in skoraj povsod slišala isto: strmenje nad svojo namero, grajo in neumevanje.

V tem je prišla zadnja noč in dan slovesa.

Ko se je danilo, je Mara slonela na oknu svoje sobice in gledala naokoli. Nebo je vse bolj rdelo. Stara ulica je bila siva in zaspana. Ljubeče se je Mara ozirala preko nje v daljavo. Nato si je nataknila klobuk; morala je z vrha grajskega griča še enkrat pregledati rodno mesto, se še enkrat napiti čara domačije, si z njim napolniti srce in ga tam skriti in obdržati!

Mara hiti skozi tihe ulice. Zdi se ji, da ji stara slemena prijazno kimajo. Za vsako je imela topel pogled; že njenim otroškim očem so bila ljuba in domača.

Tamle stara cerkev s svojima vitkima stolpoma! Kolikokrat je punčka Ma-

ra stala pred njo in z glavo vznak z grozo merila njuno višino, strmela nad čudovitimi okraski listov in cvetlic, ki so se zdeli kakor čipke ali sladkarije, pa so vendar bili iz kamna! Kolikokrat so prstki male Mare drseli po listih in cvetlicah, kolikor jih je mogla doseči, pa so jo vselej znova prepričali, da so resnično iz kamna!

Punčka Mara je bila v tej lepi stari cerkvi krščena in se je v teku let z njo vse bolj zrasla. Z ljubečim pogledom je pobožala kamnitno stavbo, ki je spokojno in vzvišeno gledala prihajati in odhajati rod za rod. Kaj je bila ona, Mara, v tem neprestanem valovanju prihajajočih in se poslavljajočih!

Nato je Mara z grajskega griča s pogledom objela široko dolino, reko, ki se je kakor trak srebrno prelivala v številnih ovinkih, v hlape zaviti modri greben gorá tam onstran. Vstajalo je sonce, poslalo naprej nežno zarjo, da mu pravi pot, nato pa z zlatom in žarom preplavilo vse naokrog. Bilo je, kakor da se drevo, grm in cvetlica, še celó travna bilka z radostno, svečano pobožnostjo obračajo k njemu. Ptice so mu glasno zapele slavospev; vsa narava se je v razkošnem veselju odprla vse ohranjajočemu. Pa naj bi Marino srce molčalo, ko je vriskala vsaka stvarca?

Mara je imela rahločutno srce in je bila danes še vse bolj dovzetna ko sicer. Sklenila je roki in blestečih oči zrla v ožarjeni svet.

»Ljubi Bog, kako lepo si naredil vse! Zahvaljujem se ti, da živim in vse to gledam — zahvaljen, da smem dihati in se veseliti! Pomagaj mi, da v tvojem lepem svetu ostanem dobra, da ga bom vredna! Amen!« Tako je Mara molila.

Ko je prišla domov, so ji oči še vedno odsevale vse, kar je gledala in mislila. Mati je sedela že za mizo in zajtrkovala. Molče so njene oči vpraševale otroka.

»Še enkrat sem si šla vtisnit v srce svojo lepo, ljubo domovino, da tam zunaj v svetu čudes ne pozabim, kako lepa je.«

»Tako je prav, dete moje.«

Prišlo je slovo. Težko kot gora je leglo Mari na srce. Tako tesno ji je bilo, da je postala vsa majčkена in bi se skoraj premislila.

Materino oko pa je videlo, kako otrok trpi. »Pogumna vztrajnost človeka plemeniti,« so resno rekla materina ustna. (Dalje sledi.)

»Naša Zvezda«

Izdaja jo škofijsko vodstvo DMK v Ljubljani in Mariboru (dr. T. Klinar).

Urejuje jo dr. P. Simončič, stolni vikar.

Izhaja ločeno za dijake in dijakinje, 14 dnevno med šolskim letom, 1. in 15. dne v mesecu.

Stane celoletno 1937/38:
po pošti za dijakinje . . . . . 8 Din
za nedijakinje . . . . . 15 Din
posamezna (ločena številka)
po znižani ceni za dijakinje . . . . . 50 par.

Uprava: Ljubljana, Streliška ul. 12/II (Ljudski dom).

Rokopise naslavljajte na: Uredništvo »Naše Zvezde«, Ljubljana, stolno župnišče, Semeniška ulica 2/II.

Tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (K. Čeč).